

картини се разкриватъ предъ тѣхнитѣ очи. Особено при изгрѣвъ и залѣзъ слънце, милиони брилянтови искри блѣстятъ съ всички цвѣтове на джгата, а от-
страни, като кули на вълшебни замъци, планинскитѣ
гребени сж забили своитѣ върхове въ небесната висина.

Отъ топлината и студа околнитѣ скали се ру-
шатъ, и голѣми или малки кжсове падатъ върху лед-
ника. А той, невъзмутимъ, ги понася на гърба си и
ги влѣче, докато ги смъкне и разтовари тамъ долу,
дето се свършва — при челото си. Всички кжсове,
които ледникътъ носи съ себе си, наричаме морена.
Той кърти и леглото си и отвлича кжсоветѣ, като ги
търти подъ себе си и ги разтрошава.

И така, ледницитѣ рушатъ скалитѣ и отнискатъ
разрушения материялъ въ по-низкитѣ мѣста, дето го
оставятъ. Значи, тѣ спомагатъ за снишаването на ви-
сокитѣ планини.

Въ България ледници сега нѣма, защото нашитѣ
планини сж низки и всичкитѣ снѣгъ, който навалѣва
по тѣхъ презъ зимата, се стопява презъ лѣтото. Цар-
ството на вѣчния снѣгъ у насъ е надъ 3000 м., а ни-
коя наша планина не достига дори тази височина.

Нашитѣ учени, обаче, казватъ, че нѣкога на Рила
и Пиринъ е имало ледници, което се познава по мо-
ренитѣ, които тѣ сж оставили. Това е било, когато
въ цѣла Европа е било по-студено отъ сега, и лед-
ници е имало и на по-низкитѣ планини.
